

Sygn. akt V KK 339/17

POSTANOWIENIE

Dnia 20 lutego 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marian Buliński

w sprawie **J. N.**

skazanego z art. 305 ust. 1 ustawy z dnia 30.06.2000 roku prawo własności przemysłowej

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 kpk w dniu 20 lutego 2018 r.,

kasacji, wniesionej przez obrońcę skazanego od wyroku Sądu Okręgowego w K.

z dnia 27 lutego 2017 r., sygn. akt V Ka [...]

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w K.

z dnia 20 czerwca 2016 r., sygn. akt II K [...],

oddala kasację jako oczywiście bezzasadną, a kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciąża skazanego

UZASADNIENIE

J. N. wyrokiem Sądu Rejonowego w K. z dnia 20 czerwca 2016 r. w sprawie sygn. akt II K [...] został uznany za winnego tego, że w dniu 23.07.2013 roku w P. przy ulicy Z. dokonywał obrotu towarami oznaczonymi podrobionymi znakami towarowymi, w ten sposób, że oferował do sprzedaży: 18 sztuk koszulek, 8 sukienek, 6 par spodni, 3 par spodni dresowych, 8 bluz z kapturem, 7 par obuwia oznaczonych podrobionymi znakami towarowymi T., 26 koszulek oznaczonych podrobionymi znakami towarowymi B., 3 koszulki oznaczone podrobionymi znakami towarowymi H.; 1 koszulkę oznaczoną podrobionymi znakami towarowymi M., 2 bluzki i 2 torebki oznaczone podrobionymi znakami towarowymi C., 5 par obuwia oznaczonych podrobionymi znakami towarowymi X.,

1 pasek i 1 torebkę oznaczone podrobionymi znakami towarowymi Y., 1 pasek i 2 torebki oznaczone podrobionymi znakami towarowymi L. oraz 1 torebkę oznaczoną podrobionymi znakami towarowymi V.; czym działał na szkodę L. [...], C. [...], Y. [...], H. [...], T. [...], M. [...], X. [...], [...] V. [...], tj. czyn z art. 305 ust. 1 ustawy z dnia 30.06.2000 prawo własności przemysłowej (tekst jednolity: Dz. U. z 2003r. Nr 119, poz. 1117 ze zm.)

Sąd Rejonowy w K., uznając winę J. N. na podstawie art. 305 ust. 1 ustawy z dnia 30.06.2000 roku prawo własności przemysłowej w zw. z art. 33 § 1 - § 3 k.k. wymierzył mu karę grzywny w wysokości 100 (sto) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 10 (dziesięć) złotych. Ponadto, na podstawie art. 306 § 2 ustawy prawo własności przemysłowej orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodów rzeczowych opisanych w wykazie dowodów rzeczowych nr [...] pod pozycjami 1, 3, 4-8, 10- 11, 14, 17-21, 26-27, 29-30 poprzez ich zniszczenie, a także zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty postępowania w kwocie 680,51 zł (sześćset osiemdziesiąt złotych 51/100) i wymierzył mu opłatę w kwocie 100,00 zł (sto złotych 00/ 100).

Powyższy wyrok apelacją zaskarżył obrońca oskarżonego zarzucając mu na podstawie art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. rażącą obrazę przepisów prawa procesowego, a konkretnie art. 17 § 1 pkt 10 k.p.k., poprzez skazanie oskarżonego J. N. za przestępstwo z art. 305 ust. 1 ustawy z dnia 30.06.2000r. Prawo własności przemysłowej, podczas gdy brak jest wniosku o ściganie pochodzącego od podmiotów uprawnionych; obrazę przepisów postępowania mającą istotny wpływ na treść orzeczenia, a konkretnie art. 7 k.p.k., poprzez zastosowanie dowolnej, a nie swobodnej oceny dowodów oraz obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ .na treść orzeczenia, a konkretnie art. 424 k.p.k., polegającą na sporządzeniu uzasadnienia wyroku w sposób niezgodny z dyspozycją niniejszego przepisu. Wniósł przy tym o uchylenie zaskarżonego wyroku i umorzenie postępowania, ewentualnie, w przypadku nieuwzględnienia zarzutu opisanego w punkcie 1 (bezwzględna przesłanka odwoławcza) i uwzględnieniu zarzutów ujętych w punkcie 2 zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego, albo uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Wyrokiem z dnia 27 lutego 2017 r. Sąd Okręgowy w K. w sprawie o sygn. akt V Ka [...] utrzymał w mocy zaskarżony apelacją obrońcy wyrok i zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe za postępowanie odwoławcze.

Od powyższego rozstrzygnięcia wywiódł kasację obrońca skazanego, zarzucając wyrokowi Sądu Okręgowego w K.:

1) na podstawie art. 523 § 1 k.p.k. zaistnienie bezwzględnej przesłanki odwoławczej w postaci naruszenia przez Sąd Okręgowy w K. art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k., poprzez skazanie oskarżonego J. N. za przestępstwo z art. 305 ust. 1 ustawy z dnia 30 czerwca 2000 r. Prawo własności przemysłowej, podczas gdy brak jest wniosku o ściganie pochodzącego od podmiotów uprawnionych;

2) inne rażące naruszenie prawa, w rozumieniu art. 523 § 1 k.p.k., mające wpływ na treść orzeczenia w postaci naruszenia prawa procesowego, które miało wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie art. 433 § 2 k.p.k. i art. 437 § 3 k.p.k., poprzez nierzetelne sporządzenie uzasadnienia wyroku, wyrażające się w nieadekwatnym i nieprecyzyjnym rozważeniu zarzutów, podniesionych w apelacji i nie odniesienie się w jakimkolwiek zakresie do przyczyn przyjęcia przez Sąd pierwszej instancji, że osoby fizyczne podpisujące pełnomocnictwo w imieniu osób prawnych dla adwokatów i radców prawnych, mających składać w imieniu pokrzywdzonych wnioski o ściganie, upoważnieni są do reprezentacji w/w podmiotów mimo, iż nie zostały przedłożone stosowne dokumenty, z których wynikałoby, iż osoby te mogą reprezentować owe podmioty, w szczególności ich umocowanie nie wynika ze stosownych rejestrów (na przykład Krajowego Rejestru Sądowego) lub w przypadku braku tego rodzaju rejestrów w danym państwie, poprzez przedłożenie stosownej uchwały organu stanowiącego, wskazującej na powołanie danej osoby do organu mogącego reprezentować osobę prawną na zewnątrz.

W przypadku uwzględnienia kasacji, skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego w K. i poprzedzającego go wyroku Sądu Rejonowego w K. i umorzenie postępowania, ewentualnie uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi drugiej instancji.

W pisemnej odpowiedzi na złożoną kasację Prokurator Prokuratury Rejonowej w S. wniósł o jej oddalenie, jako oczywiście bezzasadnej.

W tej sytuacji Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja może być wniesiona tylko z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. lub innego rażącego naruszenia prawa, jeżeli mogło ono mieć istotny wpływ na treść orzeczenia. Powyższe wyklucza możliwość formułowania w kasacji zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych i to zarówno, gdy jest on podniesiony wprost jak i wówczas, jak to występuje w niniejszej sprawie, przyjmuje postać zarzutu obrazy prawa w postaci naruszenia dyspozycji art. 439 § 1 k.p.k. (bezwzględnej przesłanki odwoławczej).

Analiza tego zarzutu wskazuje, że autor kasacji w sposób niedopuszczalny kwestionuje poczynione i poddane kontroli odwoławczej ustalenia faktyczne w sprawie. Sąd Najwyższy wielokrotnie wskazywał na niedopuszczalność formułowania zarzutów kasacyjnych w sposób zmierzający do wymuszenia w ramach „trzeciej instancji” ponownej kontroli orzeczenia sądu pierwszej instancji i to dotyczącej ustaleń faktycznych. Zarzuty podniesione w kasacji są prawie tożsame z zarzutami apelacyjnymi, które zostały już poddane rzetelnej kontroli przez Sąd odwoławczy.

Sąd pierwszej instancji badał poprawność składanych przez osoby reprezentujące pokrzywdzonych wniosków o ściganie karne i ustalił, że zostały złożone przez osoby uprawnione. Te ustalenia faktyczne zostały poddane kontroli odwoławczej. Sąd Okręgowy odniósł się wprost do wszystkich zarzutów apelacji. W sposób zwięzły, lecz wystarczający (k. 3 – 4 uzasadnienia) ustosunkował się też do kwestii wniosków o ściganie, odwołując się przy tym trafnie do orzecznictwa Sądu Najwyższego, wyjaśniając dlaczego aprobeje ustalenia Sądu pierwszej instancji dokonane w tym zakresie. Z kasacji wyraźnie wynika, że jej autor bezzasadnie fakt nie podzielenia poglądu o zasadność zarzutów apelacyjnych utożsamia z nie rozważeniem i nie odniesieniem się do tych zarzutów. Lektura uzasadnienia wyroku Sądu Odwoławczego przekonuje, że Sąd Okręgowy te zarzuty rozważył i wskazał trafnie, dlaczego ich nie podzielił.

Mając to na uwadze, Sąd Najwyższy uznał kasację, jako oczywiście bezzasadną.